

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. К., 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., II. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

Членове: Кирил М. Димов
Невена К. Калинова

при участието на секретаря Красимира Хр. Боюклиева
като разглежда докладваното от Невена К. Калинова Въззивно гражданско дело № 20235100500181 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение N 148/01.06.2023 г., постановено по гр. д. N 135/2023 г. по описа на Районен съд – М, е отхвърлен предявения от Р. Р. К. от с.Д. К., общ.К., обл.К., против Община К., с.К., обл.К., иск за заплащане на сумата в размер на общо 9 000 лв., представляваща дължимо, но неизплатено обезщетение по чл.262 от КТ, дължимо под формата на допълнително възнаграждение за работа в условията на извънредна епидемична обстановка, ведно със законната лихва, считано от 13 март 2020г./датата на обявяване на извънредното положение/ до окончателното изплащане на сумата.

Недоволен от така постановеното решение е останал въззивникът Р. Р. К., ищец в първоинстанционното производство, който го обжалва като неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост, с оплакване, че по делото са налице доказателства, че исковата сума е дължима въз основа на издадена заповед на кмета на община К., съдържанието и действието на която не е обсъдено правилно от първоинстанционния съд, в т.ч. чрез разкриване на действителната воля на законодателя за плащане на добавка до края на епидемията COVID -19. Искането на въззивника е решението да се отмени и вместо него да се постанови решение, с което предявеният иск да се уважи.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от

въззиваемия Община К., с.К..

В съдебно заседание въззивникът лично поддържа въззивната жалба

В съдебно заседание въззиваемият не се представлява.

Въззивният съд, след преценка на изложените в жалбата оплаквания, съобразно чл. 269 ГПК, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок от лице, имащо интерес от обжалването и като допустима следва да се разгледа по същество.

При извършената служебна проверка на обжалваното решение, въззивният съд констатира, че същото е валидно и допустимо.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба, подадена от ищеца Р. Р. К., с която против ответника Община К., с.К., е предявен осъдителен иск за сумата 9 000 лв., представляваща неизплатено обезщетение по чл.262 от КТ за периода от 13.03.2020г./дата на обявяване на извънредно положение/ до 15.12.2021г. /дата на излизане в платен годишен отпуск на ищеца, преди прекратяване на трудовото му правоотношение/, дължимо под формата на допълнително възнаграждение за работа в условията на извънредна епидемична обстановка, ведно със законна лихва, считано от 13 март 2020г./датата на обявяване на извънредното положение/ до окончателното изплащане на сумата. Искът е основан на следните обстоятелства: ищецът работи при ответника Община К. повече от 20 години като шофьор, изключая периода 2004-2008г., когато прекъснал поради водени дела срещу ответника; през 2008г. ищецът е възстановен на заеманата позиция с решение на ВКС и съгласно заповед N А-ЧР-16-74/07.05.2008г. на кмета на Община К., след което трудовото му правоотношение е прекратено на 17.03.2022г.; при определяне на размера на обезщетенията по чл.262 от КТ ищецът счита, че е ошетен, тъй като през периода на обявеното с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. извънредно положение в страната продължил да работи ежедневно, във време на изолация и сериозни пандемични условия извършвал обходи не само в района на община К., а в цялата страна, като се срещал със заразени от Ковид -19, бил натоварен с допълнителни ангажименти във връзка с пандемията; на много места в страната, основно на медицинския персонал, но и в общините било осигурено заплащане и мотивиране на заетите на първа линия в борбата с Ковид 19, под формата на допълнителна подкрепа за труда на хората, които са натоварени с дейности по овладяване на пандемията и последствията от Ковид 19, като в условията на извънредна епидемична обстановка са в пряк контакт с болни от Ковид 19, а именно заплащане на допълнително трудово възнаграждение в размер на 1000 лв. ежемесячно за работа с Ковид-19; при обявена извънредна епидемична обстановка ръководителят на административната структура, в частност кмета на общината, съгласно дадените му от закона правомощия определя размера на допълнителното възнаграждение на

отделни служители, които са на първа линия в овладяването на кризата и последствията от нея, в която връзка има издадена Заповед N РД-10-512 от 16.10.2020г. на кмета на Община К., с която е регламентирано на процесните служители, в т.ч. и на ищеца, да се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 100 лв. за работа в условията на епидемична обстановка и в която заповед, която не е връчена на ищеца, не е определена периодичността на заплащането на възнаграждението, като за месеци ноември и декември 2020г. са начислени и изплатени на ищеца посочените възнаграждения в размер на 100 лв. за всеки месец. Ищецът счита, че като шофьор на траурен автомобил, в т.ч. и през периода на пандемията от КОВИД 19, което било и причината да полага постоянно извънреден труд, факт, който се потвърждава и от писмо изх. N ИЗХ22079545/13.09.2022г. на Дирекция „Инспекция по труда“ - К., кметът на община К. е следвало да му изплаща за периода през който е работил на първа линия, в условията на извънредна епидемична обстановка, в пряк контакт с болни от Ковид 19, допълнително възнаграждение в размер на 1000 лв. ежесечно/респективно счита, че е ошетен със сумата от 9 000 лв., дължима за периода от 13.03.2020г. /дата на обявяване на извънредно положение/ до 15.12.2021г.-дата на излизане в платен годишен отпуск, преди прекратяване на трудовото му правоотношение.

С отговора на исковата молба ответникът Община К., с.К., чрез кмета на общината, оспорва предявения иск и моли същият да се отхвърли като неоснователен и недоказан. Сочи, че в посочения период /от 13.03.2020г. до 15.12.2021г./ не са предоставени на общините допълнителни средства от държавния бюджет за преодоляване на последствията от Ковид-19; липсва нормативен акт, с който да се регламентира изплащането на допълнителни средства към трудовото възнаграждение на работниците във връзка с Ковид-19; и средствата по Заповед N РД-10-512 от 16.10.2020г. на кмета на Община К., с която е разпоредено да се заплаща на Р. К. допълнително възнаграждение във връзка с обявена епидемична обстановка вследствие на Ковид-19, са от собствени приходи на община К..

От ищеца е представена Заповед N А-ЧР-18-35/17.03.2022г. на кмета на Община К., издадена на основание чл.328, ал.1, т.10б, вр. с чл.326, ал.2 от КТ и писмо с вх. N 96-00-106/04.03.2021г. от ТП на НОИ-гр.К., с която се прекратява трудовото правоотношение на ищеца Р. Р. К., считано от 17.03.2022г., с място на работа: ОбА-К., дейност „Други служби и дейности по социалното осигуряване, подпомагане и заетостта“, на длъжност: водач на специален автомобил, с код по НКПД-83223001.Като причини за прекратяване са посочени, че трудовото правоотношение е възникнало след като работникът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със заповедта е постановено на Р. Р. К. да се изплатят обезщетения по чл.220, ал.1 от КТ и по чл.224, ал.1 от КТ.

От ответника е представена Заповед N РД-10-512 от 16.10.2020г. на кмета на

Община К., с която на основание чл.44, ал.2 от ЗМСМА е разпоредено да се заплаща на Р. Р. К. допълнително възнаграждение в размер на 100 лв. за работа в условията на епидемична обстановка вследствие на вирус SARS KOV – 2019.

На основание подаден от Р. Р. К. сигнал с вх. N 97-00-350/19.08.2022г. в Министерство на труда и социалната политика, препратен по компетентност на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, в периода от 30.08.2022г. до 13.09.2022г. е извършена от Дирекция „Инспекция по труда“ гр.К. проверка по спазване на трудовото законодателство в Община К., ЕИК *****, при която е установено следното: между Р. Р. К. и Община К. като работодател е сключен на 12.03.2018г. трудов договор за неопределено време за изпълнение на длъжността „водач специален автомобил“, при пълно работно време, като трудовото правоотношение по същия е прекратено, считано от 17.03.2022г. с горепосочената заповед от 17.03.2022г. на кмета на Община К.; по време на действие на трудовия договор, със Заповед N РД-10-278/17.05.2018г. на кмета на Община К. е регламентирано при извършване от Р. Р. К. работа като водач на специален автомобил „Мерцедес Спринтер“ с ДКН ***** в извън установеното работно време и през почивни дни/събота и неделя/ да му се заплаща възнаграждение съгласно Кодекса на труда, след представяне на справка за отработените часове от механика; положеният от Р. Р. К. извънреден труд през периода от месец юни 2019г. до месец декември 2019г. включ. и през периода от месец януари 2020г. до месец декември 2020г. е начислен и изплатен с допълнително трудово възнаграждение; през периода от месец януари 2021г. до месец март 2021г., както и през периода от месец март 2021г. до м.февруари 2022г., не е отчетен положен извънреден труд от Р. Р. К.; за проверявания период няма данни за положен от Р. Р. К. нощен труд и съответно такъв да му е изплатен ; със заповед N РД-10-512 от 16.10.2020г. на кмета на Община К. е разпоредено на Р. Р. К. да се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 100 лв. за работа в условията на епидемична обстановка вследствие на вирус SARS KOV – 2019, въз основа на която за месеци ноември 2020г. и декември 2020г. на Р. Р. К. е начислено и заплатено възнаграждение от по 100 лв..

Ищецът претендира от ответника заплащане на допълнително възнаграждение за работа по време на обявена извънредна епидемична обстановка. Такова му е изплатено от работодателя през 2020г., въз основа на цитираната по-горе Заповед N РД-10-512 от 16.10.2020г. на кмета на Община К., за месеци ноември и декември 2020г., от по 100 лв.. В тази връзка не може да се приеме, че действието на заповедта е преустановено през следващата 2021г., тъй като в самата заповед е посочено, че допълнителното възнаграждение е дължимо за работа по време на обявената извънредна епидемична обстановка. Последната е продължила до 30.04.2022г. съгласно Решение N 826 от 25.11.2022г. на Министерски съвет, с което на основание чл. 63, ал. 2 във връзка с ал. 3, т. 1, 2, 3, 7 и 8 от Закона за здравето и чл. 73 от Административнопроцесуалния

кодекс се удължава срока на обявената с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. и удължена с Решение № 378 на Министерския съвет от 12 юни 2020 г., Решение № 418 на Министерския съвет от 25 юни 2020 г., Решение № 482 на Министерския съвет от 15 юли 2020 г., Решение № 525 на Министерския съвет от 30 юли 2020 г., Решение № 609 на Министерския съвет от 28 август 2020 г., Решение № 673 на Министерския съвет от 25 септември 2020 г., Решение № 855 на Министерския съвет от 25 ноември 2020 г., Решение № 72 на Министерския съвет от 26 януари 2021 г., Решение № 395 на Министерския съвет от 28 април 2021 г., Решение № 426 на Министерския съвет от 26 май 2021 г., Решение № 547 на Министерския съвет от 28 юли 2021 г. и Решение № 629 на Министерския съвет от 26 август 2021 г. извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, считано от 1 декември 2021 г. до 31 март 2022 г.

С оглед на срока на продължилата епидемична обстановка и съдържанието на Заповед N РД-10-512 от 16.10.2020г. на кмета на Община К., при съобразяване на периода, за който на ищеца е изплатено предвиденото в заповедта на кмета допълнително възнаграждение и при съобразяване на периода, за който се претендира такова възнаграждение, то искът се явява частично основателен, за периода от 01.01.2021г. до 15.12.2021г. до размер на сумата от 1 150 лв., тъй като този период е в периода на обявената извънредна епидемична обстановка в страната, свързана с разпространение на COVID-19; разпоредено е от ответника като работодател изплащане през срока на същата на допълнително възнаграждение от 100 лв. месечно на ищеца като служител; не е оспорено от ответника по иска, че в този период ищецът е полагал труд в условията на епидемична обстановка вследствие на вирус SARS KOV – 2019 и не са представени доказателства, че действието на заповедта, с която е разпоредено изплащане на допълнително възнаграждение на ищеца, е преустановено преди изтичане на срока на епидемичната обстановка. В тази връзка, съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че за процесния период не са предоставени на общините допълнителни средства от държавния бюджет за преодоляване на последствията от Ковид-19, тъй като общините формират бюджет и от собствени приходи/чл.52, ал.1 от ЗМСМА/. Неоснователно е възражението на ответника, че липсва нормативен акт, с който да се регламентира изплащане на допълнителни средства към трудовото възнаграждение от претендирания от ищеца вид. В чл.13, ал.1, т.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата е предвидено, че с колективен трудов договор, с вътрешни правила за работната заплата и/или с индивидуален трудов договор могат да се определят и други допълнителни трудови възнаграждения за промени в условията на труд с временен характер, които водят допълнително нервно-психическо натоварване, и в други условия, увреждащи здравето

на работника, а в чл.13, ал.1, т.4 от същата наредба се допуска възможността за изплащане въобще на „други“ допълнителни трудови възнаграждения. Съгласно чл.118, ал.3 от КТ работодателят може едностранно да увеличава трудовото възнаграждение на работника или служителя, при което едностранното увеличаване на трудовото възнаграждение на ищеца със заповед на работодателя, представляван от кмета, е допустимо от закона.

Не съответства на нормативната уредба твърдението на ищеца, че за работа по време на обявена извънредна епидемична обстановка има право да получи допълнително трудово възнаграждение от 1000 лв. Вярно е, че на основание чл. 15а, ал. 1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИППП/ и по решения на Министерски съвет /напр. решение N 338/09.04.2021г./ е предвидено заплащане на допълнителни възнаграждения в нетен размер 1000 лв. на човек на медицинския и немедицинския персонал на изпълнителите на медицинска помощ, пряко зает с дейности по наблюдение, диагностика и лечение на пациенти с COVID-19, лабораторни изследвания и потвърждение на COVID-19, както и за поставяне на ваксини срещу COVID-19. Не е предвидено такова заплащане да получават и останалите работници и служители, ангажирани с дейности при пандемията и последиците от COVID-19, в частност не е предвидено осигуряване на възможност за предоставяне на допълнителни средства от държавния бюджет за разходи в общинските бюджети, за предоставяне на допълнителни възнаграждения на заетите служители при изпълнение на работа/дейности в общините, които включват изпълнение на дейности, свързани с протиепидемични мерки, пряк контакт с други лица по време на обявената извънредна епидемична обстановка и т.нат., които да се определят от ръководителя на административната структура в зависимост от обема и степента на риск на изпълняваните дейности. Или искът има своето основание в едностранното изменение на трудовото възнаграждение на ищеца от ответника като работодател чрез заплащане на допълнително възнаграждение от 100 лв., което е съответно на чл.118, ал.3 от КТ, вр. чл.13, ал.1, т.2 и т.4 от НСОПЗ, при което е частично основателен до размер на сумата от 1 150 лв. за периода от 01.01.2021г. до 15.12.2021г., в която част се уважи. За разликата над сумата от 1 150 лв. и до пълния му предявен размер от 9 000 лв., както и за периода от 13.03.2020г. до 31.12.2020г. искът подлежи на отхвърляне – не е налице основание за плащане на допълнително възнаграждение в този период.

С оглед на горното, съдът намира въззивната жалба за частично основателна, поради което решението на районния съд в обжалваната му част, с която искът за заплащане от ответника на ищеца на допълнително трудово възнаграждение от 1 150 лв. за периода от 01.01.2021г. до 15.12.2021г. е отхвърлен, следва да се отмени, вместо което да се постанови друго, с което ответникът да се осъди да заплати на ответника

сумата 1 150 лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.01.2021г. до 15.12.2021г. за работа в условията на извънредна епидемична обстановка, а в останалата обжалвана част решението се потвърди.

Законна лихва върху присъденото вземане е дължима от датата на предявяване на иска на 06.03.2023г. до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на делото, разноси на страните не се следват, тъй като и не се претендират, а в тежест на въззиваемия Община К., ответник по иска и по въззивната жалба, на основание чл.78, ал.6 от ГПК е държавната такса по делото съразмерно уважената част от иска, която за първоинстанционното производство съгласно чл.71, ал.1, вр. чл.69, ал.1, т.1 от ГПК, вр. чл.1 от ТДТГПК е в размер на 50 лв., а за настоящото въззивно производство съгласно чл.71, ал.1, вр. чл.69, ал.1, т.1 от ГПК, вр. чл.18, ал.1 от ТДТГПК е в размер на 25 лв..

При тези мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение N 148/01.06.2023 г., постановено по гр. д. N 135/2023 г. по описа на Районен съд – М, в частта, с която е отхвърлен предявения от Р. Р. К., ЕГН *****, от с.Д. К., общ.К., обл.К., ЕИК *****, против Община К., с.К., обл.К., иск за заплащане допълнително възнаграждение за работа в условията на извънредна епидемична обстановка, за сумата в размер на 1 150 лв., ведно със законната лихва от 06.03.2023г., вместо което:

ОСЪЖДА Община К., с.К., ул.Д. 1, общ.К., обл.К., ЕИК *****, да заплати на Р. Р. К., ЕГН *****, от с.Д. К., общ.К., обл.К., сумата 1 150 лв., представляваща допълнително възнаграждение за работа в условията на извънредна епидемична обстановка за периода от 01.01.2021г. до 15.12.2021г., ведно със законната лихва, считано от 06.03.2023г. – дата на предявяване на иска, до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение N 148/01.06.2023 г., постановено по гр. д. N 135/2023 г. по описа на Районен съд – М, в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Община К., с.К., ул.Д. 1, общ.К., обл.К., ЕИК *****, да заплати по сметка Окръжен съд-К. държавна такса по делото от 75 лв., от която 50лв. за първа инстанция и 25 лв. за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____